

ИВАНЪ. Ам'тия куфари?

ПЕТРА. Негови сж...

ИВАНЪ. Негови ще сж я... нѣма да сж твои...
Кога е дошалъ, какъвъ е той?

ПЕТРА. Незнамъ, нищо не знамъ...

ВАСА. Вижъ я какъ отврѣща, усойницата! Я да вървишъ да спишъ, че не мога да те гледамъ...

ИВАНЪ. Хайде, махни се като не знаешъ... (Петра си трѣгва). Чакай... Помни шо съмъ ти казвалъ! Казвамъ ти го пакъ: изпрѣчишъ ли ми се за нѣщо... милость не чакай... милость нѣма да видишъ... Завличамъ те право при прокурора... Това е... ходи си сега.

(Петра излиза като хлопва вратата).

СЦЕНА ПЕТА

Васа, Иванъ.

ВАСА. Проклетницата! Какъ хлопна вратата подире си! Ще събуди човѣка. Може и да знае, ама нищо не казва — кой е, какъвъ е? Тия куфари... Слушай, въ яхъра ли сж конетѣ му? Азъ на двора кола не видѣхъ!

ИВАНЪ. Никакви коне, никакви кола! Като отъ небето да е падналъ. Чудна ти работа! Я-а, съ какво ли сж пълни тия куфари, а?

ВАСА. Штъ!... Съ дрехи били пълни... Ще ги видимъ... Я първомъ иди въ одаята та вижъ — спи ли?

ИВАНЪ. Вижъ, това си е умно... Ще ида... Да видимъ първомъ юнака...

(Тихо отваря вратата. Влиза. Малко пауза. Чува се завѣването на вѣтъра. Гърмотевица. Врѣща се).

ВАСА. Е? Спи ли?

ИВАНЪ. Спи я. Хърка като че ли орѣхи пресипва въ чувалъ.

ВАСА. Ама видѣ ли го?

ИВАНЪ. Де ще го видя — тъмно! Като свѣтна свѣтковицата го зърнахъ. Единъ брадясалъ, черенъ като циганинъ.